

Arrest

nr. 102 602 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een etnische Pashtun van origine te zijn, afkomstig uit het dorp Safid Sang (district Mohammad Agha, provincie Logar). U bent 17 jaar en 11 maanden en dus minderjarig. U verklaart dat uw vader bij één van de buitenlandse organisaties werkte en dat hij hierdoor bedreigd werd door zijn drie stiefbroers. Zij zouden bij de Taliban zitten en uw vader meermaals gezegd hebben te stoppen met zijn job. U verklaart dat zij hem ook zeiden dat uw vader zijn oudste zoon, u, moest afgeven aan de Taliban om mee te vechten. Uw vader zou beide verzoeken van zijn stiefbroers geweigerd hebben. Op een dag zou hij vermoord zijn toen hij terugkeerde van zijn werk

naar huis. Uw moeder vertelde u toen dat uw vader voor één van de organisaties werkte en dat hij bedreigd werd door zijn stiefbroers. Twee dagen na de moord op uw vader verhuisde u samen met uw moeder, broers en zussen naar uw oom langs moederskant in Jalalabad. Uw moeder en oom beslisten dat u het land moest verlaten. U stelt 5 dagen na de moord op uw vader vertrokken te zijn vanuit het huis van uw oom in Jalalabad. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Drie maanden na uw vertrek kwam u aan in België waar u een asielaanvraag indiende op 7 juni 2011. Uw moeder, broers en zussen wonen tot op heden bij uw oom in Jalalabad. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u geen enkel document neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Hoewel u het wel aannemelijk heeft gemaakt dat u afkomstig bent uit de provincie Logar, meer bepaald het district Mohammad Agha, zijn uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanzet zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigend en op verscheidene sleutelpunten weinig aannemelijk zodat geen geloof gehecht kan worden aan uw asielaanvraag.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat uw vader voor een buitenlandse organisatie werkte en dat hij hiervoor bedreigd en uiteindelijk vermoord werd door zijn drie stiefbroers. Aan de andere problemen die hiermee gepaard gingen, met name het verzoek van uw stiefvaders om zich bij de Taliban te voegen, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht. Zo dient er in eerste instantie gewezen te worden op het feit dat het eigenaardig is dat u, ook al bent u minderjarig, **helemaal niets** weet over het beroep van uw vader. Zo weet u niet voor welke organisatie uw vader werkte en hebt u zelfs geen enkel idee welke functie hij uitoefende, waar hij werkte en in welke sector hij tewerkgesteld was (gehoorverslag CGVS, p. 14). U verklaart dat u dit allemaal pas te weten kwam na de moord op uw vader. Uw moeder zou u met name gezegd hebben dat hij bij één van de organisaties werkte, maar zij zou er zelf niets meer over weten (gehoorverslag CGVS, p. 14). Zelfs al zou uw moeder ongeletterd zijn en niet meer weten over de job van uw vader, toch is het eigenaardig dat u op geen enkele manier meer informatie zou hebben kunnen verschaffen over de aard van zijn werk. U legt bovendien geen enkel document neer dat uw verklaringen hieromtrent kan staven (gehoorverslag CGVS, p. 15). Aangezien u zich niet anders kunt herinneren dan het feit dat uw vader door de week altijd weg was en in het weekend terug thuis kwam (gehoorverslag CGVS, p. 14-15), zou het logisch zijn dat u toch iets wist over zijn werk. Gezien uw totale onwetendheid over zijn werk, komen uw verklaringen over de problemen die u zou hebben gehad ten gevolge hiervan niet overtuigend over.

Het is bovendien opmerkelijk dat uw vader uw moeder wel zou verteld hebben over de bedreigingen die hij kreeg van zijn stiefbroers om met zijn werk te stoppen en om u aan de Taliban te geven om de jihad te voeren, maar dat hij uw moeder verder niets vertelde over zijn werk. Ook aan deze verklaringen kan bijgevolg geen geloof worden gehecht. Ook al zouden uw ouders iedere twee of drie weken bij u thuis zijn langs gekomen om met uw vader te praten in de gastenkamer (gehoorverslag CGVS, p. 20-21) en ook al zou u hen daarnaast ook soms gezien hebben in de moskee (gehoorverslag CGVS, p. 20-21), toch zei u niet meer tegen hen dan een simpele begroeting (gehoorverslag CGVS, p. 20). Het is in die zin eigenaardig dat zij zouden willen dat u zich bij hen aansluit, maar dat zij u nooit persoonlijk zouden hebben aangesproken over de jihad. U zou hen enkel hebben horen praten in de moskee, maar persoonlijk zouden zij hierover nooit iets tegen u gezegd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 24). U verklaart verder dat u pas na de moord op uw vader te weten kwam dat uw stiefvaders bij de Taliban zaten (gehoorverslag CGVS, p. 22). Ook de verklaringen over uw stiefvaders die u zouden willen rekruteren komen bijgevolg niet overtuigend over.

Hetzelfde geldt voor uw verklaringen over de moord op uw vader. Uw verklaringen over deze ingrijpende gebeurtenis zijn wederom zeer beperkt, waardoor er ook hier geen geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaart u louter en alleen dat uw vader door zijn stiefbroers vermoord werd toen hij op weg was van zijn werk naar huis en dat drie dorpelingen die hiervan ooggetuigen waren, het lichaam van uw vader naar huis brachten (gehoorverslag CGVS, p. 22). U weet bijvoorbeeld niet waar dit gebeurde en wat er zich precies heeft afgespeeld (gehoorverslag CGVS, p. 19). U weet alleen dat hij door drie kogels geraakt werd (gehoorverslag CGVS, p. 25). Toen u erop gewezen werd dat het eigenaardig is dat zijn drie stiefbroers hem zouden vermoorden voor het oog van andere mensen, verklaarde u dat het niet zo is dat deze dorpelingen zichtbaar waren voor uw stiefvaders, maar dat zij misschien van op een afstand zagen dat hij gedood werd (gehoorverslag CGVS, p. 25). Deze verklaringen zijn echter louter veronderstellingen, waardoor er ook hier geen geloof aan kan worden gehecht. Het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan het beroep van uw vader, zorgt er

bovendien eveneens voor dat de geloofwaardigheid van de problemen die hiervan het gevolg waren in het gedrang komt. U bent er dan ook niet in geslaagd de moord op uw vader aannemelijk te maken. Tot slot kan daaraan worden toegevoegd dat uw familie sinds de moord op uw vader in Jalalabad zou wonen bij uw oom en dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij daar problemen hebben. U verklaart dat uw ooms vanaf de moord op uw vader niet meer gezien zijn in uw dorp. Dorpelingen zouden dit verteld hebben op zijn begrafenis. Het is echter eigenaardig dat u nadien geen vragen meer gesteld hebt over uw ooms (gehoorverslag CGVS, p. 22, 26). Aangezien het al meer dan 2 jaar geleden is dat uw vader zou vermoord zijn, als er hieraan al geloof zou kunnen worden gehecht, quod non, en aangezien het erop lijkt dat uw familie sindsdien geen problemen meer heeft gehad, zijn er geen redenen om aan te nemen dat u op dit moment wel gevaar zou lopen in geval van terugkeer.

Bovenstaande argumentatie toont aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen dat u momenteel gezocht zou worden door de taliban.

Er dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er kan dan ook vastgesteld worden dat u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit het district Mohammad Agha gelegen in de provincie Logar – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld, daar het CGVS, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. U gaf immers te kennen dat uw moeder, broers en zussen al meer dan 2 jaar in Jalalabad wonen bij uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 11, 13). Ook u hebt hier enkele dagen verbleven. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in Jalalabad problemen had of problemen zou hebben in geval van terugkeer. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat uw familie op dit moment problemen heeft. Zij vertellen u immers zelf dat zij het goed stellen (gehoorverslag CGVS, p. 12, 26). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat zij nog problemen hebben. Ook al verklaart u zelf dat de Taliban u overal zou kunnen vinden, toch hebt u geen overtuigende argumenten aangehaald die deze bewering kunnen staven. Tot slot houdt het, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas (cfr. supra), ook geen steek dat u in Afghanistan nog steeds gezocht zou worden door uw stiefvaders om u te rekruteren bij de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 27). Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Logar en het feit dat uw familie zich al meer dan 2 jaar in Jalalabad in de provincie Nangarhar bevindt, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

U legt geen enkel document neer dat uw verklaringen kan ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals gewijzigd door artikel, 1 § 2 van het protocol van 31 januari 1967 en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bij de beoordeling hiervan dient volgens verzoeker rekening gehouden te worden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan. De beslissing mag dan ook niet louter op basis van een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen genomen worden. Mensen die niet willen samenwerken met de taliban worden door de taliban vervolgd. Indien men wel met hen zou samenwerken loopt men het risico vervolgd te worden door de autoriteiten. Men zit dus tussen twee hete vuren. De bewijslast in asielaanvragen moet bovendien beoordeeld worden met een welbepaalde soepelheid. Verzoeker verwijst ter staving hiervan naar verschillende paragrafen uit het UNHCR Handboek. Tegenstrijdige verklaringen zijn aldus niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en aan de kandidaat-vluchteling is het voordeel van de twijfel gegund, op voorwaarde dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om deze geloofwaardigheid te beoordelen dient men rekening te houden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoeker is afkomstig van de provincie Logar, die gekend is voor het geweld op grote schaal en geteisterd wordt door een hoge graad van mensenrechtenschendingen. Er dient te worden opgemerkt dat rekening moet gehouden worden met het feit dat verzoeker minderjarig was op het moment van zijn gehoor en ongeschoold is. Het is dan ook zeer moeilijk om verzoeker iets te laten begrijpen. Verzoeker is hier alleen toegekomen, kan niet lezen of schrijven en wordt geconfronteerd met een andere cultuur. Er werden verzoeker concrete vragen gesteld waar hij concreet dient op te antwoorden. Verzoeker heeft dit voorheen nooit moeten doen en vindt dit een raar concept. Verzoeker werd bedreigd door de taliban omwille van het feit dat zijn vader werkzaam was voor een buitenlandse organisatie en door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie heeft verzoeker gegronde redenen om te vrezen voor zijn leven en fysieke integriteit. In de cultuur van verzoeker is het niet de gewoonte om vragen te stellen aan de vader. De informatie waarover verzoeker beschikt heeft hij verkregen van zijn moeder. Verzoeker heeft niet het recht hierover verdere vragen te stellen of zelf naar informatie te vragen. Bijgevolg weet verzoeker niet exact hoe alles verliep. Na het ontvangen van de negatieve beslissing heeft verzoeker contact gehad met zijn familie. Zij wisten hem te vertellen dat zij zelfs in Jalalabad bedreigingen ontvangen van onbekende mensen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De geboorteplaats van verzoeker, het dorp Safid Sang in de provincie Logar, wordt niet in twijfel getrokken. Deze regio wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschouwd als een zeer gevaarlijke plaats met blind geweld tegen de civiele bevolking. Uit een artikel, verschenen in november 2012 en toegevoegd aan het verzoekschrift, blijkt dat Logar in handen komt van de taliban en zij er dus meer macht uitoefenen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt al te gemakkelijk dat verzoeker in Jalalabad kan verblijven, daar hij er een zogezegd netwerk, zijn moeder en oom, heeft. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient echter te motiveren waarom het voor verzoeker mogelijk is zich in Jalalabad te vestigen. Simpelweg stellen dat hij bij zijn oom en moeder terecht kan is onvoldoende. Er dient vooreerst rekening gehouden te worden met

het feit dat de moeder van verzoeker als vrouw niet dezelfde problemen kan hebben omdat men vrouwen anders behandelt en meer met rust laat. Daarnaast zullen mensen snel te weten komen dat verzoeker daar verblijft, zodat de oom en zijn gezin problemen zullen krijgen. De oom zal verzoeker dus niet in huis willen nemen, anders had hij dit gedaan en verzoeker niet naar Europa gestuurd. Zoals reeds vermeld heeft verzoeker recent vernomen dat onbekenden in de buurt van de oom navraag zijn komen doen over hem. Ten slotte blijkt uit verschillende krantenartikelen dat er in 2012 nog te veel burgerslachtoffers vielen in Jalalabad en de veiligheidssituatie er dus zeker niet optimaal is. Het is niet omdat de gewone burger niet onmiddellijk geviserd wordt, dat er geen risico bestaat voor het leven in het geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten. Verzoeker verwijst met betrekking tot de subsidiaire bescherming ook naar zijn argumenten zoals uiteengezet in het eerste middel en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juli 2012 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, een aantal persartikelen met betrekking tot incidenten in Jalalabad in 2012 en een artikel met betrekking tot het in handen vallen van de taliban van de provincie Logar.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker stelt immers dat zijn vader werkzaam was voor een buitenlandse organisatie en omwille hiervan bedreigd en vermoord werd door zijn drie stiefbroers die lid zijn van de taliban (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14 en 19). Verzoeker slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat zijn vader effectief werkzaam was voor een buitenlandse organisatie. Verzoeker weet immers helemaal niets over het werk dat zijn vader uitvoerde. Zo weet hij niet voor welke organisatie hij werkte, wat voor een organisatie het was, hoe lang hij hier al voor werkte, wat hij moest doen, in welke sector de organisatie werkzaam was of waar hij ging werken (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14). Daarnaast weet verzoeker ook niet welke talen zijn vader nog sprak buiten Pashtou (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15). Ook verzoekers moeder weet niets over het werk van verzoekers vader (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is echter niet geloofwaardig dat zijn vader wel met zijn moeder sprak over de bedreigingen die hij van zijn stiefbroers kreeg in verband met zijn job, zonder haar enige andere informatie over zijn werkzaamheden mee te geven (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 23-24). Bovendien is het niet aannemelijk dat de stiefmoers van verzoeker eisten dat hij zich bij hen zou aansluiten, terwijl zij hem nooit over de taliban hebben aangesproken (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 24). Hoewel zij regelmatig bij hem thuis langskwamen en verzoeker hen ook soms zag in de moskee, zou verzoeker nooit meer tegen zijn stiefmoers gezegd hebben dan een begroeting (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 20-21). Ook over de dagelijkse activiteiten van zijn stiefmoers weet verzoeker niets af (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 22)

Bovendien weet verzoeker amper iets af van de moord op zijn vader. Zo weet verzoeker slechts dat hij met drie kogels vermoord werd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 25). Verzoeker weet echter niet waar het incident plaatsvond, rond hoe laat hij werd vermoord of wat er zich precies heeft afgespeeld (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19 en 25). Hoewel er drie ooggetuigen waren, heeft verzoeker hier ook niet naar gevraagd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 25). Aangezien de moord op zijn vader door zijn stiefbroers een kernaspect is van verzoekers vluchtelingenrechtelijke vrees mag er van uitgegaan

worden dat verzoeker hierover een consequent verhaal kan vertellen. Waar verzoeker in onderhavig stelt dat het niet de gewoonte is om vragen te stellen aan de vader en dat hij alle informatie waarover hij beschikt gekregen heeft van zijn moeder, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. De Raad is van oordeel dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij wel degelijk op de hoogte is van de activiteiten en dood van zijn vader. Deze elementen raken immers de kern van verzoekers asielrelaas, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd. Verzoeker blijft hieromtrent echter fundamenteel in gebreke.

Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij niet weet of zijn stiefooms nog in het dorp aanwezig zijn of niet (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 22). Even later verklaarde verzoeker echter dat zijn stiefooms sinds de moord op zijn vader verdwenen zijn uit het dorp (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 26). Verzoeker verklaart bovendien niet meer naar zijn stiefooms te hebben gevraagd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 26). Van verzoeker kan echter verwacht worden dat hij zich zou informeren naar de situatie ter plaatse en de evolutie van zijn problemen. De vaststelling dat verzoeker geheel onwetend is over zijn stiefooms wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet afbreuk aan de ernst van zijn vrees voor vervolging. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift beweert dat hij na het ontvangen van de bestreden beslissing contact heeft gehad met zijn familie die hem vertelden dat zij in Jalalabad bedreigingen hebben ontvangen van onbekende mensen, dient de Raad op te merken dat dit een loutere bewering is die geenszins door verzoeker wordt gestaafd. Bovendien laat verzoeker na dit verder te verduidelijken, zoals wanneer hij dit zou vernomen hebben of wanneer zijn familie bedreigingen zou hebben ontvangen en in welke vorm.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat rekening gehouden dient te worden met zijn ongeschoold karakter en het feit dat hij minderjarig was ten tijde van het gehoor, merkt de Raad nog op dat verzoeker niet aantoonde dat zijn ongeschooldheid of minderjarigheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld en beweerde problemen nader te situeren.

2.5. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker intussen meerderjarig is geworden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoeker heeft tevens een oom die in Jalalabad woont en zijn moeder, broers en zussen verblijven bij deze oom (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 11). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een veilige intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om

het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidssparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken. Verzoeker brengt geen enkele informatie aan die bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad weerlegt. De door verzoeker neergelegde persartikelen zijn immers niet van die aard om de bovenstaande objectieve vaststellingen te weerleggen en tonen niet aan dat er voor burgers in Jalalabad actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde Algemeen Ambtsbericht Afghanistan toont evenmin aan dat er in Jalalabad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Dit document heeft ook geen betrekking op de specifieke situatie in Jalalabad en is aldus niet van die aard om de voorgaande analyses te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou.

Het door verzoeker toegevoegde artikel met betrekking tot het in handen vallen van de taliban van de provincie Logar, doen hier evenmin afbreuk aangezien dit artikel geen betrekking heeft op de situatie in Jalalabad. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet kan rekenen op een sociaal netwerk in Jalalabad, omdat zijn oom hem niet in huis zal willen nemen om zijn familie niet in gevaar te brengen, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF